

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

I tot això, és gratis?

Estem acostumats al fet que tot tingui un preu, una contrapartida, una gratificació. Taxem tota mena de coses i valorem les persones segons el benefici que en puguem treure. Per això ens costa tant de viure en la gratuïtat: si ens fan un regal, potser pensem què voldrà a canvi l'altra persona, o com li podem tornar el favor que ens han fet. Però Déu ens diu a través del profeta Isaïes: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners! Compreu i mengeu, veniu i compreu llet i vi, sense diners, sense pagar res!» (Is 55, 1).

La vida cristiana està fonamentada en la gratuïtat. Déu ens ha creat lliurement i gratuïtament, i es revela perquè el coneguem, ens comunica els seus dons, ens salva morint a la Creu i ressuscitant. «Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?» (Sl 116,2) és l'experiència del salmista, que davant tots els favors que Déu li ha fet, es pregunta: això com ho puc pagar? És impossible. De fet, cal entrar dins la dinàmica de la caritat, de l'amor de Déu: el Pare es dona totalment al Fill i el Fill es dona al Pare retornant-li-ho tot. En aquesta donació mútua per amor, no hi entra cap mena de comptes, ni contrapartides. L'únic que vol la persona estimada és l'altre. En la nostra relació amb Déu també hem d'aprendre a viure en la gratuïtat, de saber-nos profundament estimats pel Senyor, que tot ho ha fet gratuïtament, que no ens hem de guanyar res de la vida cristiana i que l'únic que Ell vol és que l'estimem, que el seguim i que estimem els germans.

Dins del Decàleg de l'Antic Testament, els Deu Manaments, n'hi ha un que ens ajuda a viure en la gratuïtat: el d'observar el repòs setmanal —dissabte per als jueus, diumenge per a nosaltres—. En què ens ajuda? En què tota la setmana treballem

i el diumenge no només descansem, sinó que aprenem que no tot és treball, rendiment, productivitat, presses. S'explica l'anècdota que un pagès treballava tota la setmana i que diumenge, tot i no treballar anava al camp una altra vegada. En preguntar-li què hi anava a fer, ell explicava que durant la setmana, treballant, no tenia temps de gaudir del camp, no tenia temps d'aturar-se i contemplar tot allò. Portem tanta pressa que no arribem a tenir una mirada contemplativa, gratuïta sobre la creació i sobre les persones.

Viure en la gratuïtat també vol dir no instrumentalitzar les persones, estant amb elles fins que en puc treure un benefici si no tractar-les com una finalitat en elles

mateixes. Tot això ho aprenem a viure a casa, com a fills, ja que l'amor dels nostres pares no és interessat, no ens instrumentalitza, sinó que és gratuït, a imatge de l'amor de Déu.

Ara que s'acosta el temps de vacances o alguns fins i tot ja l'haureu començat, és temps propici per baixar el ritme, per plantejar-nos com vivim tota aquesta dimensió, de contemplar la immensitat de Déu reflectida en la seva creació, de dedicar-li temps a ell en la pregària, d'aturar-se i preguntar-se: em deixo estimar gratuïtament per Déu? Estimo els altres interessadament o tinc la mirada de Déu sobre ells? Contemplo Déu, la creació, la vida i les persones?

ENTREVISTA

L'Absolut,
a les aules

VERÓNICA CASTILLO

La Verónica Castillo, que lidera l'Àrea de Recerca i Sentit d'Escoles FEDAC, va presentar el projecte «*TUtopia*, narrativa i pràctiques per a comunitats educatives obertes al diàleg interreligiós» en el II Congrés Internacional sobre Llibertat Religiosa i de Consciència, celebrat del 3 al 5 de juny a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna-URL. És un model que proposa com abordar l'Absolut a l'aula incorporant les diverses religions, però sense perdre la identitat cristiana.

Com tracteu l'Absolut a l'aula?

Quan parlem d'Absolut estem parlant d'aquella invariable en l'ésser humà sigui quin sigui el seu origen i el seu temps per buscar el sentit de la seva existència. A l'escola, desenvolupem tres dimensions de la consciència que ens porten d'allò visible a la contemplació de l'invisible: la dimensió física i històrica del nostre temps amb les tradicions que tenim a l'entorn, la dimensió de la raó, a través del coneixement dels grans relats, símbols i arquetips d'aquestes, i la dimensió divina que ens obre a una contemplació des dels sentits espirituals, per a ser persones sensibles a la natura, a la humanitat i obertes a buscar el misteri de la pròpia existència.

I com ho porteu a terme?

Partint d'aquesta triple dimensió de la realitat hem elaborat una proposta pedagògica que es desenvolupa en 4 vies —ètica, estètica, ecològica i de misteri— per dissenyar 16 pràctiques TUtòpiques que esdevenen escenaris de creixement per a la persona. El desplegament que proposem de l'escola del diàleg parteix de dos qüestions bàsiques: com eduquem el caràcter a la persona —les 16 pràctiques de les 4 vies— i com construïm una comunitat en la que es pugui viure una nova humanitat.

I ho feu sense perdre la identitat cristiana...

El més important quan ens movem en realitats de diversitat cultural i religiosa és tenir present que l'altre, tot ell és sagrat, tan sagrat com tu. Valorar l'altre i tenir consideració per la seva identitat, acollir-lo en la comunitat sense que hagi de deixar de ser qui és... Aquesta acollida, escoltant l'altre des del seu lloc, és una de les accions més cristianes que hi ha.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Ell marcarà el gol

Sovint constatem, amb un cert dolor i desorientació, les dificultats que presenta l'evangelització dels joves. Què hem de fer per apropar-los a Jesús i al seu missatge d'amor i llibertat? Metodologies emprades en altres temps es mostren ineficaces o insuficients, recursos que foren vàlids no fa pas massa, ja no mouen a l'apropament...

Els condicionaments que neixen de la difícil conciliació de la vida familiar amb la professional dificulten als pares assumir les seves responsabilitats en aquest aspecte i en ocasions, també, la falta de formació i de recursos al seu abast. Tot plegat els pot justificar i portar a pensar que altres medis i persones assumiran aquesta missió. D'altra banda, els educadors que poden incidir en aquesta dimensió, constaten la seva solitud i desorientació, i també la competència de les tecnologies, els mitjans de comunicació, la publicitat i la moda. Els temps han canviat: les noves tecnologies han revolucionat l'entorn social i personal, el benestar, aparent o real, porta a actituds còmodes i poc compromeses. Els joves adquireixen hàbits abans de tenir criteris. Com donar menjar a qui no té gana? Hi ha res a fer?

Sovint, tot plegat, condueix a abandonar: suprimir el grup perquè venen pocs; és difícil trobar monitors o catequistes, deixem-ho estar; són poc constants, deixem-ho córrer; no els entenem, viuen en un altre món; al cap i a la fi els pares tampoc s'hi impliquen; els seus interessos estan lluny de les nostres possibilitats... Això és el que no podem fer. No ens desanimem. Tot no està perdut.

Fa uns anys, un sacerdot amic, parlant del tema, esmentà la frase d'un entrenador del moment: «Si no hay ocasiones, no hay goles». Si el conjunt dels jugadors de l'equip no crea ocasions favorables, difícilment es facilitarà que algú pugui marcar gols. En l'acció pastoral amb els joves convé facilitar ocasions de les de sempre i de noves, adaptar, crear i recrear i ser constants. Mai és en va. Facilitar ocasions que desvetllin l'experiència espiritual, l'experiència de Déu, que s'apropin a Jesús. Tenir ben present que la nostra tasca és facilitar ocasions, el gol no depèn de nosaltres. «Proclama la paraula de Déu, insisteix quan és oportú i quan no ho és, reprèn, interpelela, exhorta, com un que té molta paciència i sap ensenyar» (2Tm 4, 2-5). L'Esperit aprofitarà el moment. Ell marcarà el gol!

MARE DE DÉU DEL CARME

Tingueu cura del mar;
tingueu cura de
les seves gents

MN. RICARD RODRÍGUEZ-MARTOS

Director d'Apostolat del Mar «Stella Maris»

En el context actual de greus problemes mediambientals i d'una freqüent manca de consideració de les necessitats i els drets de la gent de mar, *Stella Maris*, amb motiu de la festa de la Mare de Déu del Carme, fa una crida a tenir cura dels mars i de les seves gents.

És de summa urgència que tots siguem conscients de la importància dels mars i dels ecosistemes marins en la nostra economia i la nostra subsistència en general i, també, de la gent de mar, d'aquells que amb la seva feina fan possible tant la pesca

que ens nodreix com el transport de la major part de mercaderies que consumim arreu del món.

El nostre Port de Barcelona és un focus multicultural d'intercanvi i diàleg, cruïlla de relacions humanes i comercials, que contribueixen al creixement econòmic i social del nostre país i també a la seguretat alimentària.

Desitgem que aquesta jornada festiva de la nostra patrona, la Mare de Déu del Carme, sigui una ocasió per meditar sobre la importància de tenir cura dels mars i de les seves gents.

Lectures
de la missa
diària
i santoral

15. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Is 1,10-17 / Sl 49 / Mt 10,34-11,1]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, card. (franciscà). Sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Dimarts [Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11, 20-24]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Dimecres [Is 10,5-7.13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27]. Sant Aleix, pelegri; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambròs; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Dijous [Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ Divendres [Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38 / Mt 12,1-8]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moia.

20. ■ Dissabte [Mi 2,1-5 / Sl 10 / Mt 12,14-21]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ † Diumenge vinent, diumenge XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 23,1-6 / Sl 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34]. Sant Llorenç de Brindisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església. Sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, ves-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat». Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: "Ves a profetitzar a Israel, el meu poble"».

Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvol·la decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvol·la que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

En ell, hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el designi d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espolseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells». Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, Amasías, sacerdote de Betel, dijo a Amós:

«Vidente: vete, huye al territorio de Judá. Allí podrás ganarte el pan, y allí profetizarás. Pero en Betel no vuelvas a profetizar, porque es el santuario del rey y la casa del reino». Pero Amós respondió a Amasías: «Yo no soy profeta ni hijo de profeta. Yo era un pastor y un cultivador de sicomoros. Pero el Señor me arrancó de mi rebaño y me dijo: "Ve, profetiza a mi pueblo Israel"».

Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-14)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bendiciones espirituales en los cielos. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado. En él, por su sangre, tenemos la redención, el perdón de los pecados, conforme a la riqueza de la gracia que en su sabiduría y prudencia ha derrochado sobre nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad: el plan que había proyectado realizar por Cristo, en la plenitud de los tiempos: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

En él hemos heredado también los que ha estábamos destinados por decisión del que lo hace todo según su voluntad, para que seamos alabanza de su gloria quienes antes esperábamos en el Mesías. En él también vosotros, después de haber escuchado la palabra de verdad —el evangelio de vuestra salvación—, creyendo en él habéis sido marcados con el sello del Espíritu Santo prometido.

Él es la prenda de nuestra herencia, mientras llega la redención del pueblo de su propiedad, para alabanza de su gloria.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, Jesús llamó a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos. Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y decía: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, en testimonio contra ellos». Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungián con aceite a muchos enfermos y los curaban.

COMENTARI

Jesús vol que participem en la seva missió

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Jesús, tot i no ser ben comprès ni acceptat al seu poble de Natzaret, va continuar recorrent altres viles i pobles, on hi ensenyava. Volia tenir al seu costat persones que compreguessin i acceptessin el seu missatge de Vida i Salvació i així, amb coherència i pau interiors, anessin transformant les seves vides amb fidelitat, aprenent l'ensenyament del Senyor i seguint els seus passos.

A més, Jesús vol que el seu missatge arribi a tothom. Ell és el Fill de Déu que desitja que el seu ensenyament i salvació sigui conegut i viscut per totes les persones. Ell estima i vol alliberar tots els homes i dones, sigui quina sigui la seva situació personal i el que hagi passat en la seva vida.

I trobem molt aviat, en les narracions dels evangelistes, que el Senyor en va escollir a dotze d'entre aquells que el seguien de prop, perquè estiguessin amb Ell, i tot seguit els enviava de dos en dos perquè donessin a conèixer la Bona Nova que Jesús mateix anava comunicant.

Aquest missatge no el poden transmetre de qualsevol manera. Ho han de fer amb el testimoniatge de les seves vides. Per això, són enviats de dos en dos (formant comunitat). No s'anuncien a ells mateixos sinó que transmeten el que ensenya Jesús; ells n'han de ser els bons testimonis.

Cal que ho comuniquin amb despreniment i gratuïtament. Cal que alliberin les persones dels mals esperits. No han d'anar massa carregats de coses externes i materials; que portin solament el més necessari. No s'han d'aprofitar dels altres, anant de casa en casa, mirant de quedar-ne afavorits.

Els cal tenir present que no a tot arreu els rebran bé i els escoltaran, com li va passar a Jesús mateix. Però ells han de ser fidels i comunicar la pau i la salvació que el Senyor desitja que arribi a tothom.

Aquesta missió confiada en primer lloc als dotze apòstols, es fa extensiva a tots els seus successors, ministres (administradors) dels dons del Senyor. Però ens cal tenir present que moltes d'aquestes missions i responsabilitats les tenim tot els cristians, amb la nostra condició de batejats i ungiats per l'Esperit Sant, pel sagrament de la confirmació.

És necessari que sovint ens preguntem quina és la missió que el Senyor vol que realitzem en la nostra vida.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Del dimecres dia 17 fins al divendres 19 de juliol. Reunió de bisbes de la Tarraconense a Tartera.

Notícies

Benedicció de les obres al campanar de Sant Pere Vilamajor. El bisbe Salvador celebrà la Missa a l'església parroquial de Sant Pere de Vilamajor, el dissabte 6 de juliol al matí. Assistiren el tinent d'alcalde de Sant Pere de Vilamajor, l'alcalde de Sant Antoni de Vilamajor, membres de les corporacions municipals i representants de la Diputació de Barcelona i la Conselleria de Cultura, Direcció general de Patrimoni de la Generalitat de Catalunya.

El bisbe Salvador al centre penitenciar Quatre Camins. El bisbe Salvador va presidir la Missa al centre peni-

tenciar Quatre Camins, el diumenge 7 de juliol, amb motiu de la clausura del recés Sant Dimes, organitzat per la capellania del centre. Ha estat una enriquidora experiència en la qual han participat interns, mossens i voluntaris a través de testimonis, xerrades, adoració i confessions, que han pres com a fil conductor la figura del bon lladre a l'Evangelí.

A més a més...

Pelegrinatge diocesà a Roma. Amb motiu del Jubileu de l'any 2025, la diòcesi organitza un pelegrinatge a

Roma entre els dies 9 i 12 de març de 2025 per rebre el do de la indulgència. Al web del bisbat trobareu el programa del pelegrinatge i podreu descarregar el full d'inscripció.

BeApostle. Del 21 al 26 de juliol a Bellver de Cerdanya, organitzat per la Dele-

Jove de Terrassa, tindrà lloc *BeApostle*. Un campament dirigit a joves de 1r a 3r d'ESO, que busca fomentar una trobada personal amb el Senyor per ser apòstols del món. A més d'activitats religioses com l'Eucaristia i catequesi, els joves gaudiran de jocs, excursions, gimcanes, piscina i més, sempre amb Crist com a centre.

Pelegrinatge al Santuari d'Oropa.

Aquest any, la DeleJove organitza un pelegrinatge, del 27 de juliol fins al 3 d'agost, que ofereix una oportunitat única per trobar-se amb altres joves en un ambient distès, compartint amb gent de totes les parròquies del bisbat i aprofundint les relacions amb aquells que veus durant l'any.

Confirmacions

Parròquia de Sant Martí de Cerdanyola del Vallès (6/07/2024)

Parròquia de Santa Engràcia de Montcada (7/07/2024)

Fe d'errates. En el *Full Dominical* de la setmana passada es va publicar que les confirmacions de les parròquies de la Puríssima de Sabadell i Sant Antoni de Pàdua es van celebrar el 22/07/2024 i el 23/07/2024 respectivament quan en realitat van ser celebrades els dies 22/06/2024 i el 23/06/2024.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Y todo esto, ¿es gratis?

Estamos acostumbrados a que todo tenga un precio, contrapartida, gratificación. Tasamos todo tipo de cosas y valoramos a las personas según el beneficio que podamos sacar. Por eso nos cuesta tanto vivir en la gratuidad: si nos hacen un regalo, quizás pensamos qué quiere a cambio la otra persona, o cómo le podremos devolver el favor que nos han hecho. Pero Dios nos dice a través del profeta Isaías: «¡Oh todos los sedientos, venid al agua, venid los que no tenéis dinero! ¡Comprad y comed, venid y comprad leche y vino sin dinero, sin pagar nada!» (Is 55, 1).

La vida cristiana está fundamentada en la gratuidad. Dios nos ha creado libre y gratuitamente y se revela para que lo conozcamos, nos comunica sus dones, nos salva muriendo en la Cruz y resucitando. «¿Cómo podría devolver al Señor todo el bien que me ha hecho?» (Sal 116,2) es la experiencia del salmista que, ante todos los favores que Dios le ha hecho, se pregunta: ¿esto cómo puedo pagárselo? Es imposible. De hecho, hay que entrar en la dinámica de la caridad, del

amor de Dios: el Padre se da totalmente al Hijo y el Hijo se da al Padre devolviéndolo todo. En esa donación mutua por amor, no entran ningún tipo de cuentas, ni contrapartidas. Lo único que quiere la persona amada es el otro. En nuestra relación con Dios también debemos aprender a vivir en la gratuidad, en sabernos profundamente amados por el Señor, en que todo lo ha hecho gratuitamente, en que no debemos ganar nada de la vida cristiana y que lo único que Él quiere es que le amemos, que le sigamos y que amemos a los hermanos.

Dentro del Decálogo del Antiguo Testamento, los Diez Mandamientos, hay uno que puede ayudarnos a vivir en la gratuidad: el de observar el reposo semanal —el sábado para los judíos, el domingo para nosotros—. ¿En qué nos ayuda? En que toda la semana trabajamos y el domingo no solo descansamos, sino que aprendemos que no todo es trabajo, rendimiento, productividad, prisas. Se explica la anécdota de un campesino que trabajaba toda la semana y que el domingo, pese a no trabajar, iba al campo otra

vez. Al preguntarle qué iba a hacer allí, él explicaba que, durante la semana, trabajando, no tenía tiempo de disfrutar del campo, no tenía tiempo de detenerse y contemplar todo aquello. Llevamos tanta prisa que no llegamos a tener una mirada contemplativa, gratuita sobre la creación y sobre las personas.

Vivir en la gratuidad significa también no instrumentalizar a las personas estando con ellas hasta que pueda sacar un beneficio, sino tratarlas como una finalidad en sí mismas. Todo esto lo aprendemos a vivir en casa, como hijos, puesto que el amor de nuestros padres no es interesado, no nos instrumentaliza, sino que es gratuito, a imagen del amor de Dios.

Ahora que se acerca el tiempo de vacaciones o algunos incluso ya las habrán empezado, es tiempo propicio para bajar el ritmo, para plantearnos cómo vivimos toda esta dimensión, de contemplar la inmensidad de Dios reflejada en su creación, de dedicarle tiempo a él en la oración, de detenerse y preguntarse: ¿me dejo amar gratuitamente por Dios? ¿Quiero a los demás interesadamente o tengo la mirada de Dios sobre ellos? ¿Contemplo a Dios, la creación, la vida y las personas?

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

